

de appellen van Weert, Nederweert en Wessem dan ook lang niet altijd effect gehad.⁹⁰⁾ Desondanks werd door de inlijving bij het Overkwartier de invloed van het Hof van Gelder te Roermond langzaam maar zeker steeds groter. De positie van Wessem als hoofdgerecht werd door deze instantie waar mogelijk ondermijnd. Ook Wessem zélf was hieraan niet geheel onschuldig. Aangezien de schepenen van een kleine plaats als Wessem c.a. niet gerecruteerd konden worden uit een rechtskundig voldoende geschoolde bevolking gingen zij, voordat ze een vonnis wezen, meestal over tot het inwinnen van een rechtskundig advies. Deze adviezen werden praktisch altijd gehaald bij rechtsgeleerden te Roermond die allen, als advocaat of raadsheer, verbonden waren aan het Hof aldaar. Dit advies vragen was overigens uitdrukkelijk verboden aan de schepenbanken in het eigenlijke Overkwartier.⁹¹⁾ Het werd echter met betrekking tot het land van Weert, Nederweert en Wessem oogluikend toegestaan. Het Hof wist zijn invloed snel uit te breiden en in de tweede helft van de zeventiende eeuw vinden dan ook de eerste rechtstreekse appellen plaats vanuit de ondergerechten op het Hof, met voorbijgang van de schepenbank Wessem.⁹²⁾ Zelf wist Wessem het Hof niet erg veel langer buiten de deur te houden.⁹³⁾

De grote ommekeer vond plaats gedurende de Staatse bezetting van het huidige Midden-Limburg gedurende de Spaanse Successieoorlog 1702-1715. De Verenigde Nederlanden reorganiseerden de bevoegdheden van de bestuursorganen rigoreus. Appel vanuit Wessem naar Aken werd eenvoudigweg verboden in 1708.⁹⁴⁾ Het appelressort van Wessem werd in 1730 verkleind doordat de prinsbisschop van Luik, soeverein over de schepenbanken Pol en Panheel, Beegden en Ophoven, verbood om vanuit deze ondergerechten op Wessem te appelleren, indien vandaar naar Roermond verder moest worden geprocedeerd.⁹⁵⁾ Appel op Aken werd echter niet verboden. In combinatie met de Staatse maatregel uit 1708 betekende dit in feite echter de doodsteek voor Wessem als "tussengerecht" en dus als hoofdgerecht. Het zal dan ook daarna veertig jaar duren voordat in 1770 weer een appelproces te Wessem wordt gevoerd. Merkwaardigerwijs zijn deze processen uit het laatste kwart van de achttiende eeuw uitsluitend afkomstig van deze Luikse schepenbanken.

In het algemeen kan men stellen dat de betekenis van Wessem als hoofdgerecht ná 1700 klein is, zeker in vergelijking met de ervoor liggende periode, waarin ze een belangrijke positie vervulde in het regionale rechtsbestel.